

Тогава запрѣли пѣтлето при говедата. Вѣлкѣтъ излѣ-
зълъ и измориленъ всички говеда. Царѣтъ се разсър-
дилъ и заповѣдалъ да опекатъ живо пѣтлето. Хвър-
лили го въ горяща пещъ, но то пуснало водата и
пещъта изгаснала. Сутринъта, като видѣли, че то е
още живо, запрѣли го въ единъ сандѣкъ съ жѣлтици.
То кѣлвало жѣлтици, кѣлвало до като ги свѣршило.
Най-послѣ видѣли, че не могатъ го умори и го пу-
снали да си върви. Щомъ влѣзло въ двора, завикало:
— Дѣдо, готви скутъ: нося ти жѣлтици.

Дѣдото разтворилъ скута си, — то пѣкъ блѣв-
нало жѣлтици.

Бабата като видѣла това, пратила котето си на
печалба. То намѣрило край село мърша, наяло се и
се върнало.

— Бабо, готви скутъ! — завикало то на бабата.
Тя си разтворила скута и котето блѣвнало та ѝ из-
цапало дрехата.

П. Ноевъ.

